

boier. Trebuiau incluși în manuale doar cei care au fost țărani sau proletari. Pentru noi, cei de dincolo de Prut, Alecsandri este unul dintre scriitorii care ne-au ajutat să supraviețuim. Atunci când ne-am întâlnit, ne-am recunoscut după cuvintele limbii române. Vreau să mulțumesc Bacăului că mi-a acordat primul premiu internațional: Premiul Revistei „Ateneu”. A fost un pocinog bun, pentru că au urmat alte premii peste hotare“.

• **Mircea Martin:** „Am mai fost în zonă, la *Zilele culturii căline-sciene* de la Onești. Bacăul reprezintă pentru mine orașul a doi mari poeți: unul clasico-romantic, Alecsandri, celălalt modernisto-postmodernist Bacovia. Faptul că orașul și-a asumat acești doi mari scriitori instituțional, nu doar din simpatii individuale, că o universitate de stat poartă numele unuia, iar o alta, particulară, al altuia, că s-a inițiat această *Alecsandrinia*dă (Mircea Martin preferă această formă a derivatului – n.n.) se datorează adevărului că literatura română e de neconceput fără Alecsandri. El rămâne important în măsura în care noi realizăm importanța lui *atunci* și în măsura în care vrem să cultivăm un anumit *tip* de poezie. Aceasta se pretează foarte bine la gimnaziu, care din păcate astăzi este tot mai privat de literatura română. Am avut mari conflicte la Ministerul Educației cu anumiți așa-zii reformatori, care susțineau că literatura nu mai are ce căuta în programa de limba și literatura română, programă care are însăși nu se mai numește așa, ci *Limbă și comunicare*. Nimic mai nepotrivit: literatura predată la o vârstă fragedă, când conștiința începe să se formeze, are un rol extraordinar, și dacă ne privăm de aceasta, facem un lucru împotriva identității noastre, a destinului nostru cultural“.

vicepreședinții și consilierii județeni ne-am asumat achiziția Casei marelui scriitor, indiferent de discuțiile ce sunt legate de acest imobil. Mi-era foarte greu la început să înțeleg de ce domnul Dumitru Brăneanu și domnul Ioan Dănilă vorbesc atât de des despre Casă, până când am ajuns să o văd...” „Prin toți creatorii de frumos de aici – invitați sau localnici –, Vasile Alecsandri, Mihai Eminescu, Ion Creangă, *Alecsandriada* vor trăi atât cât bunul Dumnezeu ne va da zile.”

Dumitru Brăneanu, președintele filialei Bacău a Uniunii Scriitorilor din România, managerul Proiectului *Reuniunile Culturale „Alecsandriada”*, ediția a II-a: „Important e că Alecsandri s-a născut în Bacău. Nu contează când. Ne vedem în 2019. Să ne ajute Dumnezeu!”

Actorii Teatrului Municipal „Bacovia“ Bacău au prezentat în aceeași seară spectacolul cu piesa „Piatra din casă“, de Vasile Alecsandri.

Premiile Reuniunilor Culturale „Alecsandriada“

(23-26 mai 2018)

Premiul *Opera omnia* „Vasile Alecsandri”: Mircea Martin (București), membru corespondent al Academiei Române

Premiul de excelență „Vasile Alecsandri” – poezie: Nicolae Dabija (Chișinău), membru corespondent al Academiei Române

Premiul de excelență „Vasile Alecsandri” – critică și istorie literară: Ioan Holban (Iasi)

Premiul de excelență „Vasile Alecsandri” – proză: Grigore Cigan (Cernăuți)

Premiul de elență „Vasile Alecsandri“ – dramaturgie: Dumitru Crudu (Chisinau)

Premiul „Centenarul Unirii” –
unități de învățământ: Liceul
Teoretic „Vasile Alecsandri”

Chişinău, Şcoala din Mahala
(regiunea Cernăuţi) şi Colegiul
Naţional „Vasile Alecsandri”
Bacău

Premiul de excelență „Vasile Alecsandri” – reviste de cultură: „Actualitatea literară” (Lugoj, județul Timiș), „Spații culturale” (Râmnicul Sărat, județul Buzău), „Mărturii culturale” (Satu Mare, județul Satu Mare), „Tecuciul literar-artistic” (Tecuci, județul Galați)

Au acordat interviuri pe tema „Alecsandri, băcăuanul“ Vasile Tărățeanu, Nicolae Dabija, Mircea Martin și Dumitru Crudu.

Partenerii Consiliului Județean în acest proiect au fost Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău, Uniunea Scriitorilor din România – filiala Bacău, Teatrul Municipal „Bacovia”, Inspectoratul Școlar al județului Bacău, Societatea Cultural-Științifică „Vasile Alecsandri” Bacău.

Transcrierea înregistrărilor audio: Valentina Bătrînu, studentă, Facultatea de Litere a Universității „Vasile Alecsandri” din Bacău; activitate în cadrul practicii de specialitate

„Istoria literară
e un discurs
de tip identitar“

– Domnule profesor, sunteți directorul Institutului de Filologie Română „A. Philippide” Iași, instituție antrenată în realizarea celor trei ediții ale „Dicționarului literaturii române”, aflate acum în fața noastră. În prima, din 1979, la capitolul rezervat lui Vasile Alecsandri apar două date ale nașterii: 14 iunie 1818 și 21 iulie 1821. În ediția din 2004 și în cea din 2016, „revizuită, adăugită și adusă la zi”, sunt reduse la una singură: 14 iunie 1818, medalion încheiat cu aceleași inițiale, F. F. [Florin Faifer], reputat cercetător literar. Institutul ieșean deține o mare autoritate științifică și de aceea vă rog să motivați această dată.

Bogdan Crețu: – De vreme ce Florin Faifer a optat pentru ea, a avut motivele lui. Sigur că din 1979 până în 2004 cercetarea istoriei literare a adus documente noi, a avansat. Obligația unui dicționar este să se țină la zi, adică să profite de ultimele știri cu descoperiri. Sunt foarte multe astfel de lucruri incerte. Nu știm foarte bine când s-au născut toți scriitorii noștri vechi, nu știm nici măcar când au murit, nu știm unde, nu știm ce părinți au avut. Proiectul acesta al „Dicționarului literaturii române de la origini până la 1900“, realizat la Iași în 1979, și acum „Dicționarul general al literaturii române“ au norme științifice care le fac să fie opere perfect moderne, contemporane, cu o echipă de profesioniști foarte, foarte bună. Cred că în sfârșit, iată, la această ediție ultima dată rămâne reală.

– Repetati-o, vă rog.

B. C. : – 14 iunie 1818.

– Deci 14 iunie 1818. Acum trei zile eram la Iași și i-am telefonat domnului Florin Faifer. Era într-o stare a sănătății care nu i-a permis să ne întâlnim (aș fi vrut să dialoghez cu Domnia Sa). Mi-a confirmat data aceasta, citând mitrica de naștere și invocându-l pe Gheorghe Ungureanu, directorul Arhivelor Statului de la Iași într-o vreme. Dar, domnule director, discuția de până aici e pretextul pentru a pleda și dumneavoastră ca la Bacău să avem Casa „Vasile Alecsandri“, închinată memoriei sale.

B. C.: – Din punctul meu de vedere, e o inconștiență să nu o folosești ca atare, de vreme ce o ai și de vreme ce Bacăul e legat și de numele unui mare scriitor român, Vasile Alecsandri. E suficient să ne uităm în toată Europa, și nu numai, ca să vedem că principalul argument care dă identitate unui oraș și care cheamă oamenii este cel cultural. De asta mergem într-un loc: ca să vedem dovezi ale trecutului. Dacă putem găsi și un vârf de creion care să ne amintească de prezența unui scriitor, trebuie să avem grijă și să ne gospodărim mai bine.

În Dicționarul amintit sunt sute și mii de scriitori, de reviste literare, de instituții ale literaturii române, de concepte și așa mai departe. E un proiect uriaș, pe câteva mii de pagini. Vor fi opt volume cu totul. La anul se va încheia proiectul, la care au lucrat zeci și zeci de cercetători. Academia cultivă acest tip de cercetare colectivă pe care un om pe cont propriu nu are cum să o facă. E un fel de dicționar-tezaur, așa cum avem un dicționar-tezaur al limbii române. A durat o sută de ani să se încheie și acum iată că e în revizuire. Ca și limba, cercetarea asupra istoriei literare evoluează. Sigur, nu se poate niciodată tot, tot, tot, dar să avem esențialul, ceea ce este important, ceea ce a produs important literatura română în atâtea secole. Interesul pentru istoria literară există, e obligatoriu, pentru că și istoria literară e un discurs de tip identitar. Citim istoria literară nu numai ca să înșirăm o operă după alta, ci ca să mai aflăm ce s-a întâmplat cu lumea noastră, până la urmă cu spiritul românesc, cum s-a definit în timp.

– Dumneavoastră aveți acolo niște oameni-instituție. Ei înșiși sunt deținătorii unor subiecte cum ar fi în cazul de față Vasile Alecsandri, care înseamnă autoritatea numărul unu a acelu subiect. Florin Faifer, de exemplu, înseamnă Vasile Alecsandri.

B. C. : – Aceasta arată ce putere canonizatoare are un astfel de dicționar, pentru că astăzi se pare că nu se vorbește foarte mult despre lucrările de genul acesta, dar în timp ele își fac lucrarea. Să știți că statul nu susține foarte mult astfel de gesturi; ele ies mai mult din încăpățănarea unui om. A lui Eugen Simion, de pildă, de a duce până la capăt un proiect de felul acesta care – cine știe? – ar fi rămas încă un zid părăsit.

– Vă multumesc.

Bacău, 26 apr. 2017
Dialog de Ioan DĂNILĂ